

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. C.**, zastoupený Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou se sídlem Svornosti 86/2, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2025, č. j. OAM-1705/VL-VL17-ZA01-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 3. 2025, č. j. 64 Az 3/2025-53,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alici Jeziorské, advokátce se sídlem Svornosti 86/2, Havířov, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **6 134,70 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o posouzení důvodu zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, který spočívá v její nepřipustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Žadatel v této žádosti totiž neuvedl žádné nové skutečnosti, které by ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu odůvodňovaly její přípustnost.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím právě z tohoto důvodu zastavil řízení o opakované žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany podané dne 18. 12. 2024. Stěžovatel, který je občanem Moldavské republiky, v ní uvedl stejné důvody jako v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 10. 4. 2023. Těmi byly neochota vrátit se do vlasti, kde měl stěžovatel v minulosti problémy s představiteli politické strany, které byl dříve členem, a snaha žít v České republice spolu se svou přítelkyní. O první žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2023, č. j. OAM-422/LE-VL17-K01-2023, tak, že stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14a a 14b zákona o azylu ani národní humanitární azyl podle § 14 tohoto zákona.

Uvedené rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 8. 2023, č. j. 19 Az 22/2023-46, zamítl.

[3] Stěžovatel podal žalobu i proti rozhodnutí o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě tvrdil, že důvodem podání žádosti byl zdravotní stav jeho přítelkyně, se kterou společně žil a která byla vážně nemocná a procházela náročnou léčbou. Tím chtěl pomoci celé její rodině, neboť se v době léčby staral o její dcery. Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Podle jeho názoru z obsahu správního spisu neplyne opomenutí jakékoli informace. Stěžovatel ve vztahu k nemoci své přítelkyně v opakované žádosti ani následně dne 23. 12. 2024 při poskytnutí údajů k této žádosti žalovanému nic konkrétního neuvedl. Pouze dne 7. 1. 2025, kdy se seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, stručně sdělil, že je nemocná.

[4] Krajský soud zdůraznil, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žalovaný zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě ze žádosti žadatele, resp. z dalších jím uvedených tvrzení. Nadto platí, že k tomu, aby mohl žalovaný shledat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany přípustnou, musí důvody této nové žádosti splňovat i po obsahové stránce určitou kvalitu ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Důvody nové žádosti musí svědčit o tom, že cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tvrzený nepříznivý zdravotní stav přítelkyně stěžovatele tyto podmínky nenaplnuje a nebyl by důvodem způsobilým vyvolat jiné rozhodnutí žalovaného.

[5] Námitka stěžovatele, že jsou u něj splněny podmínky přinejmenším pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, je rovněž nedůvodná. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu se u nepřipustné žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

## II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Napadeným rozsudkem měla být porušena zejména ustanovení zákona o azylu o správním uvážení, čímž byl stěžovatel jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Krajský soud nevzal v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“), na kterou stěžovatel poukazoval. Nesprávně měla být posouzena i přípustnost opakované žádosti, v níž stěžovatel uplatnil nové relevantní důvody splňující hlediska podle zákona o azylu. Zdravotní stav jeho přítelkyně, se kterou žil roky ve společné domácnosti a která je velmi vážně nemocná a je na něj odkázaná, odůvodňuje přinejmenším udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud pochybil, jestliže ve vztahu k tomuto tvrzení stěžovatele odmítl provést dokazování.

pokračování

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že jeho rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na obsah tohoto rozhodnutí, správní spis i vyjádření k žalobě. Napadený rozsudek je srozumitelný a jsou z něj zřejmé důvody zamítnutí žaloby. Kasační stížnost by měla být odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta.

### III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[9] Pro posouzení procesních předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. O takovéto žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11]).

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1“.

[13] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a

b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.

[14] Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu „[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“.

[15] Podle § 14 první věty zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl [...] z humanitárního důvodu“.

[16] Přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 1 zákona o azylu vyžaduje existenci „nové skutečnosti nebo zjištění“, která musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Smyslem tohoto zákonného požadavku je na jedné straně umožnit nové posouzení v případě, že nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (např. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, nebo ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS, odst. [17]). Opakovaná žádost neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65).

[17] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterým zastavil řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost, musí vyplývat, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, odst. [19]).

[18] Žadatel o udělení mezinárodní ochrany má povinnost „uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl. [...] Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí“ (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, odst. [25] a [26]).

[19] Stěžovatel nezpochybňuje, že převážná většina jím uvedených důvodů opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jím byla tvrzena již v předchozí žádosti, pročez nešlo o nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. To sice neplatí pro tvrzení o nemoci jeho přítelkyně, tato skutečnost však nemohla odůvodnit splnění podmínky přípustnosti opakované žádosti podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Nelze z ní dovozovat, že by byl stěžovateli po návratu do Moldavské republiky vystaven

pokračování

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a tohoto zákona.

[20] V úvahu by tak přicházela pouze přípustnost opakované žádosti z důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, tedy na základě stejného kritéria, které by mohlo odůvodnit i udělení národního humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona. Pouhé tvrzení stěžovatele o nemoci jeho přítelkyně, které ve správním řízení nebylo nijak konkretizováno, ovšem důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu posledně uvedených ustanovení zjevně být nemohlo. Nebylo proto nezbytné, aby na něj žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně reagoval v tom smyslu, že toto tvrzení neopodstatňuje použití § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, odst. [30]).

[21] Žádnou konkretizaci uvedeného tvrzení neprovedl stěžovatel ani v žalobě. Nepodává se z listin, které stěžovatel navrhl provést jako důkazy, tedy z prohlášení přítelkyně stěžovatele ze dne 20. 1. 2025 a potvrzení o její dočasné neschopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu. Zdravotní stav přítelkyně stěžovatele zároveň nemohl představovat novou důležitou skutečnost, kterou by soud mohl bez ohledu na žalobní body zohlednit podle § 32 odst. 9 zákona o azylu, neboť se nevztahuje k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy. Povinnost přihlídnout k této skutečnosti neplyne ani z čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Tento článek směrnice totiž na národní humanitární azyl nedopadá (usnesení NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017-37, odst. [25], nebo rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103, č. 4326/2022 Sb. NSS, odst. [59]).

[22] Žalovaný tudíž při posuzování přípustnosti opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nepochybil. Stejně tak ob stojí napadený rozsudek, ve kterém krajský soud neshledal nezákonnost v zastavení řízení o této opakované žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu její nepřípustnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) tohoto zákona.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se ve své judikatuře již zabýval právními otázkami, které byly rozhodné pro rozhodnutí krajského soudu. Krajský soud posoudil zákonnost zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s touto judikaturou. Není dán žádný důvod, aby se kasační soud při řešení některé z těchto právních otázek od svého dosavadního právního názoru odchýlil. Nebylo zjištěno ani žádné pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[24] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů

řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), v důsledku čehož je třeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. V posuzované věci měl úspěch sice žalovaný, ten však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevynaložil. Kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[26] Krajský soud usnesením ze dne 27. 1. 2025, č. j. 64 Az 3/2025-16, ustanovil zástupkyní stěžovatele advokátku Mgr. Alici Jeziorskou. Toto ustanovení se vztahuje i na řízení o kasační stížnosti, přičemž hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částkou 4 620 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání a podání kasační stížnosti) a částkou 450 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů vztahující se k jednomu úkonu právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů je třeba zvýšit o daň z přidané hodnoty ve výši 1 064,70 Kč, neboť ustanovená zástupkyně je jejím plátcem. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů tak činí 6 134,70 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2025

JUDr. Radan Malík  
předseda senátu